

ER WAS EENS...

Annemarie Bon

Er was eens...

Zeven sprookjes om zelf te lezen

Met tekeningen van Sandra Klaassen



moon

LEESNIVEAU

		ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7	P
CLIB	S	3	4	5	6	7	8 P

Sprookjes

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

© Annemarie Bon, 2015
© Moon, Amsterdam 2015
Illustraties © Sandra Klaassen, 2015
Vormgeving omslag en binnenwerk Marieke Oele

ISBN 978 90 488 2659 9
ISBN 978 90 488 2660 5 (e-book)
NUR 282

www.annemariebon.nl
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. De wolf en de zeven geitjes – E3*	7
2. Joris en de draak – E3	25
3. De kleine zeemeermin – M4	53
4. De nieuwe kleren van de keizer – M4	77
5. Aladdin en de wonderlamp – E4	97
6. Assepoester – M5	121
7. De Vliegende Hollander – E5	145

*De sprookjes in dit boek zijn oplopend in AVI-niveau.

Achter elk sprookje is het niveau aangegeven.

Door dit boek zelf te lezen, groei je van AVI E3 tot E5.



De wolf en de zeven geitjes

Een sprookje van de gebroeders Grimm

Er was eens een geitje.
Hij was niet erg groot.
Daarom noemden ze hem Kleintje.
Kleintje had zes broertjes en zusjes.
Hun moeder hield veel van hen.
Ze zorgde goed voor alle zeven.
Ze waste, kookte en speelde met hen.
Maar op een dag was al het eten op.
Moeder geit moest naar het bos.
Daar kon ze vast wat te eten vinden.



Ze riep de geitjes bij elkaar en zei:
'Ik moet even naar het bos.
Jullie blijven hier.
Maar pas heel goed op,
want de wolf kan komen.
Laat hem niet het huis in.
Dat beest eet je op met huid en haar.
Soms vermomt de wolf zich, maar je herkent hem
aan zijn stem.
Die is rauw.
Vraag hem ook zijn poot te laten zien.
Die is zwart!'



‘Ja hoor, mama,’ riepen de geitjes in koor.
‘De wolf komt er hier niet in.
Je kunt ons best alleen laten.
Wij passen heel goed op.’
Toen was moeder geit gerust.
Ze pakte een tas en ging op weg.

Nu waren de geitjes alleen.
Het ging heel goed,
want ze speelden lief met elkaar.
Niet één geitje deed iets stouts.
Maar toen werd er op de deur geklopt.
‘Doe open, mijn lieve geitjes,’ zei een stem.
‘Ik ben het, mama.
Ik heb voor elk van jullie wat bij me.’
De geitjes wilden de deur al open doen.
Maar Kleintje lette goed op.
Hij hoorde een rauwe stem.
‘Niet doen!’ riep hij snel.
‘Dat is mama niet!
Mama heeft een zachte stem.
Haar stem is lief.’
Toen riepen de geitjes in koor:
‘Wij doen niet open.
Jouw stem is rauw.
Jij bent de wolf!’



Kleintje had het goed gehoord.
Aan de deur stond de wolf.
En die had er goed de smoor in.
Wat nou?
Een rauwe stem?
Poeh, als dat alles is, dacht de wolf.
Daar kan ik heus wel wat aan doen!

De wolf ging naar de winkel.
Daar kocht hij een zak drop
en ook een fles stroop.
Dat smeert de keel, dacht de wolf.
Hij at en dronk er zoveel van tot zijn stem zacht
klonk.
Toen ging hij terug naar het huis van de geitjes.
Daar klopte hij op de deur en zei:
'Doe open, mijn lieve geitjes.
Ik ben het, mama.
Ik heb voor elk van jullie wat bij me.'
De geitjes wilden de deur al open doen,
maar Kleintje sprong op de kast.
En daar in het kozijn zag hij een poot.
De poot was pikzwart.



‘Niet doen!’ riep hij snel.
‘Kijk daar!
Die poot is niet van mama,
die poot is van de wolf!’
De geitjes schrokken.
Wat Kleintje zei, was waar.
Toen riepen de geitjes in koor:
‘Wij doen niet open.
Jouw poot is zwart.
Jij bent de wolf!’

Kleintje had het weer goed gezien.
Aan de deur stond de wolf.
En die was nu pas echt boos.
Hij moest en zou die geitjes krijgen.
Zijn maag was leeg.
Hij lustte wel een sappig boutje.
Wat?
Eén boutje?
Hij had wel zin in zeven boutjes!



Maar de wolf had al weer een sluw plan.

Hij liep naar de bakker.

‘Au, au, bakker,’ zei de wolf.

‘Mijn poot doet erg pijn.

Smeer je er wat deeg op?

Dat helpt vast.’

‘Hm,’ zei de bakker.

‘Ik zie niks.

Je stelt je aan.’

Toen liet de wolf zijn tanden zien.

Hij gromde en keek heel boos.

‘Ja, ja, ik doe het al,’ zei de bakker.

Hij hield niet van een boze wolf.

Snel smeerde hij deeg om de poot van het beest.

De wolf keek naar zijn poot.

‘Mooi zo.

Dat ziet er goed uit.’

Nu liep de wolf door naar de molen.

De baas vulde net een zak meel.

‘Zeg, baas,’ zei de wolf,

‘strooi eens wat meel op mijn poot.’

‘Nee, dat doe ik niet,’ zei de baas.

‘Jij bent vast niks goeds van plan.

Daar werk ik niet aan mee.’

‘O nee?’ zei de wolf.

Hij gromde en liet zijn tanden zien.

‘Nee,’ zei de baas.

Maar hij keek al wat minder stoer.
'Als je het niet doet, eet ik je op,' zei de wolf.
Hij had niet eens zin in die oude, taaie baas.
Maar dat zei de wolf er niet bij.
Hij keek alleen nog heel boos
en likte zijn bek af.
Toen pakte de baas snel wat meel.
Daar maakte hij de poot mooi wit mee.



Voor de derde keer ging de wolf op pad.
Zijn maag knorde.
Wat had hij trek in een lekker maaltje.
Hij klopte op de deur bij de geitjes.
'Doe open, mijn lieve geitjes.
Ik ben het, mama.
Ik heb voor elk van jullie wat bij me.'

De stem van de wolf klonk lief en zacht.
Maar de geitjes riepen:
'Laat je poot eens zien.
Wie weet ben je onze mama niet.'
De wolf legde zijn poot in het kozijn.
Die was net zo wit als de poot van moeder geit.
'Het is onze mama,' riepen de geitjes.
Wat waren ze blij.
Snel deden ze de deur open.
Wat zou mama bij zich hebben?

Maar het was hun moeder niet.
Het was de wolf!
Zijn tong hing uit zijn bek.
Wat had hij zin in malse geitjes!

De geitjes renden weg.
Ze stoven naar links en naar rechts.
Een dook onder de tafel.
Een ander kroop in het grote bed.
Weer één sprong in de mand.
Twee renden de keuken in.
De zesde kroop in de kast.
En Kleintje stapte snel in de klok.
De wolf vond alle geitjes.
Stuk voor stuk.
Hij slokte ze op met huid en haar.
Alleen Kleintje, die zag hij niet.
Dat geeft niks, dacht de wolf.

Want zijn buik was erg vol en rond.
Wat was hij moe van al het eten.
Hij sjokte naar buiten,
maar hij kwam niet ver.
Hij ging onder een boom liggen
en viel in een heel diepe slaap.



Niet lang daarna kwam moeder geit thuis.
Wat schrok ze toen ze haar huis zag.
De deur stond open!
Ze hoorde haar geitjes niet.
Met een bang gevoel liep ze naar binnen.
Daar zag moeder geit me een bende!
De tafel lag op zijn kop.
Een stoel lag omver.
De mand was stuk.
Het bed was een zootje.
Het kussen lag op de grond.
De kast stond open.
Het gordijn was aan flarden.
Moeder zocht haar geitjes.



Ze zag ze niet.
Niet in bed.
Niet in de gang.
Niet in de keuken.
Ze riep hun naam.
Een voor een.
De een na de ander.
Maar het bleef stil...

Tot moeder geit de naam van haar jongste riep.
Toen hoorde ze heel zacht:
'Mama, help me.
Ik ben hier.
Ik zit in de klok.'
Nu had moeder nog maar één kind.
Zes lieve geitjes waren dood.



Arme moeder geit.
En arm Kleintje.
Wat hadden ze een verdriet.
Ze huilden dikke tranen.
Samen liepen ze naar buiten,
om wat te drinken uit de put.
En daar zagen ze de wolf.
Hij sliep onder de boom.
En snurken dat die wolf deed!



Moeder geit was bang, maar Kleintje niet.
De wolf was zo diep in slaap.
Die had niets door.
'Kijk, mama,' zei hij.
'De buik van de wolf beweegt!
Ik denk dat ze nog leven.'
Nu durfde moeder naar de wolf te gaan.
'Het is waar!' zei ze.
Ze lachte erbij,
want ze had weer hoop.
'De geitjes leven nog!'



Wil je iets voor me doen, Kleintje?
Ga snel naar huis.
Pak daar de schaar.
En neem ook naald en draad mee.’
Ze had het nog niet gezegd of Kleintje rende weg.
In een wip was hij er weer.
Heel kalm knipte moeder de buik van de wolf open.
Knip, knip, knip.
Meteen stak er al een geitje zijn kop naar buiten.
‘Mama!’ riep hij.
‘Sst,’ zei Kleintje.
‘Zo maak je de wolf wakker.’
Kalm knipte moeder door.
Een voor een kwamen de geitjes uit de buik.
Levend en wel.
Ze hadden nog geen kras of schram.
Wat waren de geitjes blij om vrij te zijn.
Ze dansten en sprongen in het rond.
Maar ze deden het heel zacht.
De wolf bleef in diepe slaap.

‘Hup,’ zei moeder geit.
‘Raap nu snel stenen voor me.
Die doe ik in de buik van de wolf.
Neem mee zoveel je kunt.
Maar doe het vlug,
voor de wolf wakker wordt.’

Weg waren de geitjes.
Maar al snel waren ze er weer met stenen.
Moeder deed ze in de buik.
Daarna naaide ze hem dicht met naald en draad.
De wolf merkte er niks van.

‘Kom mee,’ zei moeder geit.
‘We gaan een beetje uit de buurt.’



Na een poos werd de wolf wakker.
Hij gaapte.
En wat had hij een dorst!
Hij liep naar de put.
Hij moest en zou water drinken!
Maar het lopen viel niet mee.
'Wat is dat in mijn buik?' zei de wolf.
'Die geitjes liggen erg zwaar op de maag.
Ze lijken wel van steen!'

Bij de put boog de wolf naar voren,
zo ver hij kon over de rand.
Hij moest wel om wat te kunnen drinken.
Maar de stenen in zijn buik rolden mee.
De wolf werd topzwaar.
Hij viel in de put en verdronk.



De geitjes zagen het en riepen blij:
'De wolf is dood!
De wolf is dood!
Ze dansten om de put tot ze moe waren.

'Kom,' zei Kleintje,
'ik heb heel erge trek.
Net zoveel trek als een wolf!
'Komt dat even goed uit,' zei moeder.
'Ik heb voor elk van jullie wat in mijn tas.'
De geitjes smulden van al het lekkers.
Wat was het een fijn feest.
En moeder geit?
Die liet haar geitjes nooit meer alleen thuis.

